

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Ἔδρς Πατησίων ἀριθ. 9

Ἡ Ἀλκυονίδα ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφου Βελῶ καὶ Ἰουλιου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — Πέτρου Δελχοῦρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — ΣΥΝΑΓΩ-
ΝΙΣΜΟΣ, διήγημα εὐτράπελον.

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωσία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΕ'

Τὸ ζήτημα ἦν ἤδη πῶς θὰ συνελάμβανον τὸν Δακολάρ καὶ τὴν συμμορίαν του.

— Ὀλίγον φροντίζω διὰ τὴν συμμορίαν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος τῷ Μούλ, ἀρκεῖ νὰ μὴ διαφύγῃ ὁ Δακολάρ.

— Ἔστὲ ἥσυχος, δὲν θὰ διαφύγῃ, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής. Ἄρκεῖ νὰ στείλωμεν ἓνα κλητῆρα εἰς Νιέβρ μετὰ τὴν ἐντολὴν ν' ἀναγνωρίσῃ τοὺς σχοινοβάτας καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Δακολάρ εἶνε μεταξὺ αὐτῶν. Ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ χωροφυλακὴ τοῦ μέρους ἐκείνου ἀρκοῦσιν ὅπως τὸν συλλάβωσιν.

— Ἔστω! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἀρκεῖ ὁ κλητῆρ ἐκεῖνος νὰ ἦμαι ἐγώ.

Ὁ Μούλ ἔφερε δυσκολίας πρὸς τοῦτο, ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ Λαυρέντιος ἐπέμενε, ἐδέχθη.

— Ἐχετε τὸν λόγον μου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐγὼ θὰ συλλάβω τὸν Δακολάρ. Δὲν θέλω ν' ἀφήσω εἰς ἄλλον τὴν εὐχάριστησιν.

Συνεφώνησαν τὴν ἐσπέραν νὰ συναντηθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μούλ, ἐν τῇ ὁδῷ Βουσέ. Ὁ Λαυρέντιος μετέβη εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν.

— Ἀπὸ τῆς πρωίας ταύτης, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής, ἡτοίμασα, ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὸ ταξιδιὸν σας. Ὁ ἀναχωρήσετε μετὰ μίαν ὥραν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Λυὼν διὰ τῆς γραμμῆς τοῦ Βουρβοναί. Θὰ λάβῃς εἰσιτήριον τρίτης θέσεως διὰ Κόσν... Εἴμεθα σύμφωνοι, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ἀκριβῶς.

— Εἰς Κόσν, θὰ διέλθητε τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ὅπως δυνηθῆτε τὴν πρωίαν θ' ἀρχήσετε τὰς ἐρεῦνας σας... εἰς τὴν πόλιν κατὰ πρῶτον, ἀλλ' εἰ οὐδὲν θὰ καταλήξετε πιθανῶς... Εἰς τὰ περίξ θὰ εὑρετε τὰ πτηνά μας... Πρὸς τοῦτο σας χρειάζεται σημεῖωσις τῶν ἀγορῶν, πανηγύρεων καὶ συναθροίσεων τοῦ τόπου· ἰδοὺ αὕτη, τὴν ἡτοίμασα. Θὰ τὴν συμπληρώσετε σεῖς ἅμα φθάσετε ἐκεῖ.

— Ἄρκεῖ τοῦτο, δόσατέ μοι τὴν σημεῖωσιν.

— Φροντίσατε, προτοῦ συναντήσετε τοὺς κακούργους αὐτούς, νὰ σχίσετε τὴν σημεῖωσιν. Τώρα θὰ ἐνδυθῆτε.

— Νὰ ἐνδυθῶ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος. Ἄλλὰ δύναμαι κάλλιστα νὰ ταξειδεύσω ὡς εἶμαι.

— Τοῦναντίον. Ἰδοὺ τὰ ἐνδύματά σας, εἶπεν ὁ Μούλ, δεικνύων αὐτῷ ἐνδυμασίαν καραγωγῶ.

— Ἄλλὰ διατί;

— Θεέ μου! ναί... συγχωρήσατέ με, ἀλλ' αὐτὰ εὔρον καταλλήλοτερα... Ἔλα! μὴ ἀηδιάζετε, σὰς παρακαλῶ.

— Γνωρίζετε ὅτι τὰ πάντα ἔχω ἀποφασίσιν νὰ πράξω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀρχόμενος νὰ ἐκδύηται.

Ὁ Μούλ ἐβοήθησεν αὐτόν. Ὅτε δὲ ὁ Λαυρέντιος ἐφόρει τὸ τελευταῖον ἐνδύμα του ἐφαίνετο δισταζών.

— Ἀκόμη καὶ τοῦτο, εἶπεν ὁ Μούλ. Δὲν πρέπει νὰ ἔχετε οὐδ' ἴχνος ἐξ ὧσιν φέρετε ἐδῶ. Ἰδοὺ ἐν ὑποκάμισον, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε μὲν κομψόν, ἀλλ' εἶνε στερεόν...

Καὶ ἔδωκε τῷ Λαυρεντίῳ ὑποκάμισον ἐκ χονδρῶ ὑφάσματος, ὅμοιον πρὸς σάκκον. Ὁ Λαυρέντιος ἐφοικιάσεν.

— Εἶνε σκληρόν, αἰ, εἶπεν ὁ Μούλ... Ἄλλὰ τὸ πρῶτον βῆμα εἶνε τὸ σπουδαῖον, κατόπιν τὰ πάντα εἶνε εὐκόλα. Ἄς ἐξακολουθήσωσεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφόρεσε πεπαλαιωμένον πανταλόνιον ἐκ βαμβακεροῦ βελούδου, χονδρὰ ὑποδήματα καὶ περικνημίδας χωρικοῦ· περιέβαλλεν εἶτα τὸν τράχηλον δι' εὐρέος μέλανος λαιμοδέτου, ἐφθαρμένου καὶ συνεστραμμένου ἐν εἴδει σχοινοῦ, ἐφόρεσεν ἐλεεινὸν ἀμπέχονον καὶ κυανῆν βλοῦζαν σχεδὸν καινούργη. Ἔθηκε τέλος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στρογγύλον καὶ πλατύγυρον πῖλον.

Ὁ Μούλ, καθ' ὅσον ὁ Λαυρέντιος ἐνεδύετο, προσεπάθει νὰ ἀποσπᾷ αὐτόν ἀπὸ τῆς ἀηθείας, ἣν ἐνέπνεον αὐτῷ ἡ ἐνδυμασία ἐκείνη.

— Καλῶς! εἶπε, τώρα τυλίξατε εἰς τὸ μανδήλιον αὐτὸ αὐτὰ τὰ πεντήκοντα φράγκα... Σταθῆτε νὰ τὰ δέσω ἐγώ... Καλῶς! Ἦδη λάβετε αὐτὴν τὴν βακτηρίαν... Θαυμασία...

Ὁ Λαυρέντιος ἐπλησίασεν εἰς τὸ κάτοπτρον.

— Εἶνε ἀπαίσιον! εἶπεν.

— Ἄλλ' ὄχι!... εἶνε θαυμάσιον τοῦναντίον.

— Συγγνώμην, δὲν ἐννοῶ ὅτι προσβάλλεται ἡ φιλοτιμία μου, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν μοι ἀρμόζει ποσῶς ἡ περιβολὴ αὐτή.

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον.

— Ἄ!...

— Βεβαίως, ἀφοῦ εἴσθε μετρημισμένος, ἐξακολουθεῖτε νὰ παίζετε τὸ πρόσωπον τοῦ Σίμωνος. Εἴσθε πάντοτε ὁ νεαρὸς διδάσκαλος, ὁ κατηγορούμενος διὰ βκρυτάτα ἐγκλήματα καὶ ὁ ὅποιος ἐγνώρισεν τὸν Λουβὲν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἀπελύθητε ἐλλείψει ἀποδείξεων. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δακολάρ σας συνήτησεν παρὰ τῇ Σαυνοάς, ἡτοιμαζέσθε νὰ ἐργασθῆτε μετὰ τοῦ Λουβέν... Ὁ Δακολάρ θὰ ἐνθυμῆται ἐπίσης ὅτι σας συνήτησεν εἰς τῆς Κοραλίας... Τί ἐζητεῖτε ἐκεῖ; Αἰ, διαβολὴ! ὅ,τι ἐζήτη καὶ αὐτὸς ὁ Δακολάρ, νὰ κλέψετε δηλαδὴ εἰς τὸ χαρτοπαίγιον!... Ὁ Λουβὲν εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ συλληφθῇ... Διατί;... Διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ... Κατῶρθωσε νὰ σας εἴπῃ περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ σας παραστήσῃ

τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διατρέχει. Ὁ Μιχαήλ, ὁ ὑπηρετὴς τῆς Σαυνοάς—εἰς τὸν ὅποιον θὰ εἴπω τὸ μάθημά του—σὰς μετρημισέσεν οὕτως· ἐπειδὴ δὲ εἶνε ἀνθρωπος προβλεπτικὸς, σας ἐφοδιάσεν μετὰ ψευδὲς διαβατήριον, τὸ ὅποιον ἔχετε εἰς τὸ θυλάκιόν σας...

Ὁ Λαυρέντιος πράγματι εὔρεν εἰς τὸ θυλάκιόν του διαβατήριον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἡμερομηνία εἶχον ἀδεξίως ἀποξεσθῆ.

— Ἄλλὰ μετὰ τὸ διαβατήριον τοῦτο θὰ συλληφθῶ ὑπὸ τῶν φυλακῶν εἰς τὸ πρῶτον χωρίον, εἶπεν.

— Ὅχι! τὸ χαρτίον αὐτὸ θὰ χρησιμεύσῃ, ὥστε νὰ πεισθῇ ὁ Δακολάρ περὶ τῆς προνοίας τοῦ Μιχαήλ... Ἄν οἰαδῆποτε ἀρχὴ σας ζητήσῃ διαβατήριον, θὰ δείξετε τὸ ἔγγραφο, δι' οὗ δηλοῦται ὅτι εἴσθε ἀστυνομικὸς υπάλληλος, καὶ τὸ ἐνταλμα τῆς συλλήψεως.

— Ποῦ εἶνε τὰ ἔγγραφα αὐτά;

— Εἰς τὸ ὑπόραμμα τῆς βλοῦζας σας· ἀρκεῖ νὰ ξυλώσετε ὀλίγον αὐτὸ διὰ τὸ εὔρετε. Ἦδη σας χρειάζεται ἐν ὄπλον.

— Ὡ! ἐφρόντισα περὶ τοῦτο. Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος δεικνύων τὸ ἐγγχειρίδιον, δι' οὗ ἐφρονεύθη ἡ κυρία Δαλσιέ.

— Ὅχι! ἀντίσταμαι εἰς τοῦτο, εἶπεν ὁ Μούλ.

— Διατί;

— Διότι ὁ Δακολάρ, ὁ ὅποιος μετεχειρίσθη αὐτό, δυνατὸν νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ.

— Ἄλλὰ μόνον ὀλίγας στιγμὰς τὸ ἐκράτησε.

— Τί σημαίνει; πιθανὸν νὰ τὸ εἶδε μετὰ προσοχῆς.

Ἐκὼν ἄκων ὁ Λαυρέντιος ὑπήκουσεν. Ἄλλ' ἐξ ὧσιν τῶν ὀπλων, τὰ ὅποια ὁ Μούλ τῷ παρουσίασεν, ἐξέλεξεν ἓν, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο, ἐγγχειρίδιον δηλαδὴ μετὰ λαβῆς ἐκ κεράτος.

Πᾶσαι αἱ προπαρασκευαί ἐγένοντο.

— Ἄς φύγωμεν τώρα! εἶπεν ὁ Μούλ.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εὐρίσκοντο εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Λυὼν, ἔνθα ἀπεχαιρετίσθησαν.

ΚΣ'

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Λαυρέντιος ἐφθασεν εἰς Κόσν. Οὐδὲ τὴν πόλιν ἐγνώριζεν, οὐδὲ τὸν τόπον. Κατέφυγεν, ἀναμμένων νὰ ἐξημερώσῃ, ὑπὸ τὸ παραστέγασμα οἰκίσκου, πλησίον τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἤρξατο ὑποψάσκουσα ἡ ἡμέρα, ὁ δὲ Λαυρέντιος διέκρινε τὰς πρώτας οἰκίας μικρᾶς πόλεως· ἠγέρθη καὶ διηθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ἔρημον ἔτι, διέτρεξε τὰς ὁδοὺς, τὰς πλατείας, ἀλλ' οὐδαμοῦ εἶδε παράπηγμα σχοινοβάτων.

Ὁ ἀὴρ τῆς πρωίας καὶ ὁ περίπατος τῷ διήγειρον τὴν ὄρεξιν· εἰσῆλθεν εἰς τι καπηλεῖον, ἔνθα παρήγγειλε καὶ ἔφερον αὐτῷ μέτριον πρόγευμα, ὅπερ εὔρεν ἐξαιρετικόν. Ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀπέναντι τῆς τρα-

πέζης, εἰς ἣν ἐκάθητο, ἦν ἀνηρτημένος καπνισμένος γεωγραφικὸς χάρτης τοῦ νομοῦ τῆς Νιέβρης· ἠγέρθη καὶ ἤρξατο παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὸν χάρτην ἐκεῖνον, συγχρόνως δὲ ἐζήτηε πληροφορίας παρὰ τοῦ κυρίου τοῦ καπηλείου. Ἐμαθεν οὕτως ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐτελεῖτο ἐμπορικὴ πανήγυρις εἰς Ἅγιον Ρ*, τρεῖς λεύγας μακρὰν τῆς Κόσιν.

— Ἐκεῖ θὰ εἶνε, ἐσκέφθη.

Ἐζήτησεν ἀμαξάν, ἵνα τὸν μεταφέρει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο· μὴ εὐρῶν τοιαύτην ἐξεκίνησε πεζῆ. Ἐφθασε περὶ τὴν μεσημβρίαν καταπεπονημένος.

Ἐτελεῖτο ἀληθῶς πανήγυρις εἰς Ἅγιον Ρ*. Ἡ πλατεῖα ἦν πλήρης ζώων, προχείρων παραπηγμάτων καὶ παντοίων ἄλλων ἀντικειμένων, ἀλλ' οὐδ' ἔγχος σχοινοβάτων ὑπῆρχεν. Ἠρξάτο ἀπεπιζόμενος, ὅτε σκέψις τις τῶ ἐπῆλθεν :

— Ὁ Κλαίρβασὲν ἐθεάθη ἐσχάτως εἰς Παρισίους· μετέβη ἐκεῖ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅπως προτείνῃ ἐπιχειρήσιν τινα εἰς τὸν Δακολάρ ἢ διὰ τὴν ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν του. Ἀναχωρῶν θὰ παρήγγειλεν εἰς τὸν θίασον νὰ σταθμεύσῃ μέχρι τῆς ἐπανόδου του. Ὅπερ, καὶ ἂν ὑποθεθῆ ἡ δραστηριότης τοῦ Δακολάρ, ἡ ἐπιχειρήσις δὲν θὰ εἶχεν ἔτι τελειώσει, ὁ δὲ θίασος θὰ ἔμενε εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Ἐπομένως ἔπρεπε νὰ ὀδηγηθῆ οὐχὶ ἐκ τῶν πανηγύρεων καὶ τῶν συναθροίσεων τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ἐπιούσης, ἀλλ' ἐκ τῶν πανηγύρεων τῶν παρελθουσῶν ἐβδομαδῶν.

Οὕτω σκεπτόμενος ὁ Λαυρέντιος, ὑπελόγησεν ὅτι οἱ σχοινοβάται δυνατὸν νὰ εὐρίσκοντο εἰς Β*, πέντε λεύγας μακρὰν τοῦ Ἁγίου Ρ*. Κεκοπιανῶς ὡς ἦτο ἡδυνάτει νὰ μεταβῆ εἰς Β* πεζῆ, εὐτυχῶς ὅμως εὐρε χωρικόν, ὅστις ἐδέχθη νὰ τῶ δώσῃ θέσιν εἰς τὴν ἀμαξάν του καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκεῖ.

Φθὰς εἰς Β* μετέβη ἐρωτῶν εἰς τὴν πλατεῖαν μεγάλη δ' ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του ὅτε εἶδεν ὅτι δὲν ὑπελόγησε κακῶς.

Μέγα παράπηγμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἑξ μεγάλα τεμάχια πεπαλαιωμένου ὑφάσματος, ὧν τὰ δύο ἀπετέλουσαν τὴν ὀροφήν, ὑψοῦτο ἐν τῶ μέσῳ τῆς πλατείας ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ὑπῆρχεν ἐξέδρα ἐκ σανίδων, ὀπισθεν τῆς ὁποίας ἦν ἡ θύρα τοῦ παραπήγματος, κεκλεισμένη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ ἄνωθεν αὐτῆς ὑπερμεγέθης ἐπιγραφή : *Θέατρον τῶν οὐκαγεειῶν.*

— Ἐδῶ εἶνε ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀφῆσας στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Οὐδεὶς κρότος ἠκούετο ἐν τῶ παραπήγματι· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔβλεπέ τις φιλήσυχόντινα κάτοικοντῆς συνοικίας.

— Ποῦ νὰ εὐρίσκονται οἱ φίλοι ; ἐσκέπτετο ὁ Λαυρέντιος.

Ἐβλάδισε κύκλῳ τῆς πλατείας καὶ εἶδε εἰς μίαν αὐτῆς γωνίαν δύο ἀμάξας κεκλεισμένας, ὁμοίας πρὸς ὑπερμεγέθη κιβώτια· ἀριστερὰ ἦτο εἰς καχεκτικὸς ἵππος, δεξιὰ δὲ νεαρὰ ρακένδυτος γυνὴ θυλάζουσα τὸ τέκνον τῆς· εἰς μέγας κύων ἐκάθητο παρ' αὐτῆ.

Οἱ λησται ἀπουσίαζον, δὲν ἦτο δὲ καιρὸς νὰ εἰδοποιήσῃ ὁ Λαυρέντιος τὴν ἐνωμοτίαν τῆς χωροφυλακῆς, ἧς εἶχε παρατηρήσει τὴν σημαίαν εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν, ἄνωθεν μεγάλης θύρας, εἰς τὴν κυριωτέραν ὁδὸν τοῦ χωρίου.

Ἐπρεπε νὰ περιμεῖνῃ καὶ νὰ παρατηρήσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἠννόησεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκεῖνη εἶδεν αὐτόν. Ἀπεσύρθη ὀλίγον, ὥστε νὰ κρυβῆ εἰς τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας. Μετὰ μίαν στιγμὴν εἶδεν ἐρχόμενον ἐκ τοῦ ἔναντι μέρους ἄνδρα ὑψηλὸν καὶ ἰσχνόν, μὲ ἀπαισίαν μορφήν, ὅστις ἐφαίνετο κρύπτων δέμα τι ὑπὸ τὴν βλουζάν του. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις βεβαίως ἀπετέλει μέρος τοῦ θιάσου, ἐπλησίασεν εἰς μίαν τῶν ἀμαξῶν, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ καὶ μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν, ἀφήσας τὸ δέμα, ὅπερ ἔφερε. Μετὰ τοῦτο μετέβη πλησίον τῆς γυναικός, μεθ' ἧς ἤρξατο συνομιλῶν.

Ὁ Λαυρέντιος ἠννόησεν ὅτι περὶ αὐτοῦ ὠμίλου, διότι παρετήρησεν ὅτι ἀμφότεροι ἠτένιζον πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ εὐρίσκετο. Μετ' ὀλίγον ὁ ἀνὴρ διηυθύνθη πρὸν αὐτόν καὶ τὸν ἐπλησίασεν.

— Αἱ ! λοιπόν, σύντροφε, φαίνεται πῶς σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ μαγειρεῖο εἰς τὸ δρόμο ... ὅλο ἐκεῖ κυτάζεις.

— Ναί, μὲ ἐνδιαφέρει.

— Πλησίασε λοιπόν, μὴ φοβάσαι, καὶ ἂν τὸ λέγῃ ἡ καρδιά σου θὰ φᾶμε μαζὶ σὲ λιγάκι.

— Εὐχαριστῶ, βιάζομαι.

— Δὲν φαίνεται νὰ βιάζεσαι, ἀφοῦ ἔχεις ἐδῶ μισθὴ ὄρα ποῦ χάσκεις.

— Κάποιον ζητῶ.

— Ἄ ! ... καὶ τὸν ζητᾶς ἐδῶ ;

— Πράγματι.

— Ναί, ἐκεῖ μέσα στὸ ἀμάξι εἶνε ἕνας μαγκλαρὸς ποῦ ροχαλιζει ἄν λύκος. Αὐτὸς θὰ εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ζητᾶς.

— Ἀδύνατον ! ὁ ἄνθρωπός μου ροχαλιζει εὐγενέστερον.

— Ἄς εἶνε, ἔλα μέσα νὰ πάρουμε κάτι τι καὶ ἴσως νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ποῦ θέλεις.

— Ἐστῶ ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Καὶ ἠκολούθησε τὸν σχοινοβάτην.

Τὸ συμβᾶν τοῦτο δυσηρέστησεν αὐτόν· δὲν ἤθελε νὰ πλησιάσῃ τοὺς σχοινοβάτας, πρὶν βεβαιωθῆ ὅτι ὁ Δακολάρ εἶχεν ἐπανεέλθει μεταξὺ αὐτῶν. Οὐχ ἦττον ἐφάνη ἀποδεχθεῖς εὐχαρίστως τὴν πρόσκλησιν.

Ὁ σχοινοβάτης ἐκεῖνος ἦτο ὁ ἀκροβάτης Βαντερνὸ, εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς συμμορίας. Ὁ Λαυρέντιος ἀνεγνώρισεν αὐτόν ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος καὶ ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ Λουβέν. Ἐκάλεσεν αὐτόν διὰ τοῦ ὀνόματός του. Ὁ Βαντερνὸ ἀνεσκήρτησε καὶ ἠτένισεν ὑπόυλως τὸν Λαυρέντιον.

— Μὲ γνωρίζεις ; ... ἠρώτησε.

— Ναί, ὁ Λουβέν μοὶ ὠμίλησε περὶ σοῦ.

— Ἄ ! Τὸν γνωρίζεις τὸν Λουβέν.

— Κάλλιστα, εἶνε φίλος μου.

Ὁ Βαντερνὸ συνωφρῶθη ὁ ἄνθρωπος

ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο φίλος τοῦ Λουβέν, ἦτο βεβαίως κατάσκοπος. Ἐν τούτοις προσεποιήθη.

— Καὶ τί γίνεται, ὁ κακόμενος ; εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν τὸν εἶδα, ὑπέλαβεν.

— Εἶνε φυλακισμένος.

— Ἄ ! ἀλήθεια ... τόσῳ τὸ χειρότερο ! Μὰ εἶνε παμπόνηρος ἄν τὴν ἀλεποῦ καὶ θὰ γλυτώσῃ.

— Μόνος του εἶν' ἀμφίβολον. Ἄλλὰ κάποιος θὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος εἶσαι σύ ;

— Ναί, καὶ δι' αὐτὸ ἦλθα ἐδῶ.

— Παραξένο νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ... ἀφοῦ ὁ Λουβέν εἶνε φυλακισμένος εἰς τὸ Παρίσι.

— Ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶνε ἐδῶ ἕνας ἄλλος, ὁ ὅποιος νομίζεται ἀσφαλῆς καὶ ὅμως τρέχει καὶ αὐτὸς σπουδαῖον κίνδυνον καὶ ἔρχομαι νὰ τὸν εἰδοποιήσω !

— Ἄ ! διαφέρει. . . εἶπεν ὁ Βαντερνὸ.

Ὅπερ ἐσήμαινεν : Ἐχει καλῶς, θὰ τὸ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΔΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἄλλὰ τότε, πᾶν ὅτι διηγούντο ὑφίστατο πραγματικῶς ; Ἦτο λοιπόν ἀληθές ὅτι ἡ παρισινὴ ἀστυνομία ἐμάχετο ἀενάως κατὰ τάξεώς τινος ἀνθρώπων, οἵτινες τὴν ἐνέπαιζον διὰ τοῦ θράσους των καὶ τὴν ἐμυκτηρίζον ἀδιακόπως ;

Ὁ καιρὸς ἦτο πολύτιμος καὶ ἔδει νὰ σπεύσωσιν οἱ ἀντίπαλοι ἀφ' ἐτέρου ἐφαίνοντο θρασυτάτοι, καὶ πολὺ πιθανόν, βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς ἀδρανεῖας τῆς ἀστυνομικῆς καὶ δικαστικῆς ἀρχῆς, νὰ καθίσταντο κινδυνωδέστατοι.

Ἡ ἀφίξις τοῦ κυρίου Μπουβάρ διέκοψε τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων τοῦ κυρίου Περνελέν.

— Εἴσθε μόνος ; εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

— Ὁ κύριος Λεβέλ ἔχει ἐργασίαν.

— Καθίσατε, ἔχομεν νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ πραγμάτων πολὺ σπουδαίων.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς ὑπήκουσεν ἐρωτῶν :

— Εἶνε καμμία νέα ὑπόθεσις ;

— Ὅχι, μία παλαιά.

— Εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ;

— Μάλιστα. Ἡ ὑπόθεσις δὲ Φερουζόλ.

— Ἄ ! τί τρέχει πάλιν ;

— Πρέπει νὰ τὴν ἀνασυστήσωμεν ἐξ ὀλοκλήρου.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς ἀνεσκήρτησεν.

— Νὰ τὴν ἀνασυστήσωμεν ! ἀλλὰ ...

— Ἦ ἂν προτιμᾶτε, νὰ ἐπανορθώσωμεν διαδικασίαν πεπλανημένην.

— Δὲν ἐννοῶ. Μήπως ἠκολούθησάμεν ψευδὲς ἔγχος ;

— Πλεῖστα, παρασκευασθέντα τεχνηέντως ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων μας.

— Ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων μας ; Εἰς αὐ-

τὴν τὴν ὑπόθεσιν ;

— Μάλιστα. Ὑμεῖς, ὁ κύριος Λεβέλ και ἐγὼ ἠπατήθημεν ἐντελῶς.

— Ἄλλὰ...

— Γνωρίζω τί μέλλετε νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε. Τὰ φαινόμενα μὰς ἠπάτησαν. Καὶ εἰς τὴν ἀπάτην ταύτην τῶν φαινομένων ὀφείλεται ἡ σύλληψις και φυλάκιαις νέου ἀθῶου, κατηγορηθέντος ἐπὶ ἐγκλήματι.

— Ὡστε, ἀπήντησεν ὁ Μπουβάρ χωρὶς νὰ συγκινηθῆ, ὁ νεανίας δὲν εἶνε ἔνοχος ;

Ὁ κύριος Περνελέν ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνος. Ὡφείλε νὰ καταστήσῃ εἰς τὸν ἐπιθεωρητὴν γνωστοὺς τοὺς λόγους, οἵτινες προεκάλεσαν τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Μαξίμου; Ὁχι, ἀναμφιβόλως, διότι, ὅσονδῆποτε και ἂν ἀπεδίδοτο σέβας πρὸς τὴν ληθηθεῖσαν ἀπόφασιν, θὰ ἐκατηγορεῖτο ἴσως ἐπὶ μεροληψίᾳ ἀξιωμαπτῶ. Πρὸς τούτοις, δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ γνωσθῆ ἡ ἀλήθεια κατὰ τὴν τελευταίαν μόνον στιγμὴν ;

Τοῦτο και ἐσκέφθη ὁ κύριος Περνελέν.

— Μάλιστα, εἶπεν, ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο ἀθῶος. Χωρὶς νὰ ἔχω ἀποδείξεις ὑλικὰς διὰ τὴν ἀθώότητά του, ἔχω τοιαύτας ἠθικὰς, τὸσον ἀληθεῖς, ὥστε χθὲς ἀπέδωκα εἰς αὐτὸν ἐλευθερίαν διὰ βουλεύματος.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ἐπαναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ;

— Ναί, πρὸς τιμὴν τῆς δικαιοσύνης και πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς παρισινής ἀστυνομίας, ἐπεδείξατε, κύριε Μπουβάρ, ἐπιζηλον ἱκανότητα κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀνακρίσεως ταύτης.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ὑπεκλίθη.

— Ὡ ! δὲν σὰς προεκάλεσα ἐνταῦθα ὅπως σὰς κάμω ἀπλῶς φιλοφρονήσεις. Ἐὰν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην σὰς ὀμιλῶ περὶ τῆς ἱκανότητός σας, τοῦτο προέρχεται, διότι, ὁμολογουμένως, ἔχετε τοιαύτην, ὡς και πολλὰ ἄλλα προτερήματα ἱκανὰ νὰ σὰς ἐξασφαλίσωσιν ἐν τῇ ἀστυνομικῇ ὑπηρεσίᾳ θέσιν περιβλεπτον. Σὰς λέγω πρὸς τούτοις, ὅτι ἀποδίδω μέγα συμφέρον εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε ὅλως ἰδιαιτέρως, ὅπως ἀνακαλύψωμεν τοὺς ἀληθεῖς δολοφόνους τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ ;

— Μάλιστα τὸ ἐπιθυμῶ. Ἄλλὰ διατί λέγετε τοὺς δολοφόνους ;

— Ἀκούσατε ἰδοὺ ποῖαι εἶνε αἱ πληροφορίαι, τὰς ὁποίας ἀπὸ χθὲς συνέλεξα.

Καὶ ὁ ἀνακριτὴς διηγήθη εἰς τὸν Μπουβάρ πᾶν ὅ,τι ἔμαθεν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπαγωγὴν τῆς μητρὸς τοῦ Μαξίμου.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ὁ νεανίας αὐτὸς εἶχεν ἕνα φίλον.

— Ναί.

— Κάποιον μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ. Δυναμέθα νὰ ἐρευνήσωμεν τὰ προηγούμενα τοῦ κυρίου τούτου, πρᾶγμα λίαν εὐκολόν ἄλλως τε, και νὰ προσπαθήσωμεν νὰ μάθωμεν τί ἔκαμε κατὰ τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ κακούργημα ἐξετελέσθη. Δὲν διατεινόμεαι ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ αὐτουργὸς τῆς δολοφονίας· ἀλλ' ἀφοῦ ἀπεδείχθη

ὅτι ἠπατήθημεν, και ὅτι ὁ κόμητος δὲ Φερουζόλ ἐφονεύθη, ἀναγκαιῶς ὑπάρχει δολοφόνος. Καὶ ἀφοῦ οὗτος δὲν εἶνε ὁ Μαξίμος, βεβαιῶς θὰ εἶνε κἀνεὶς ἄλλος. Ὁφείλω νὰ σὰς ὁμολογήσω, κύριε ἀνακριτά, ὅτι μία λεπτομέρεια αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἰδιαιτέρως μ' ἐξέπληξεν.

— Ἄ ! ποῖα ;

— Θὰ παρετηρήσατε, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν και ἐκ τῶν ἱατροδικαστικῶν ἐκθέσεων τοῦ ἱατροῦ Δουσατέλ, μεθ' ὁποίας ἐτιμηθειότητος διεπράχθη τὸ ἐγκλήμα. Ἐκ ταύτης ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ αὐτουργὸς εἶνε ἄνθρωπος λίαν ἔμπειρος, τολμῶ εἰπεῖν, ἐγκληματικῆ ἐπιστημότης. Ἡ πρώτη σκέψις παντὸς κατηγορουμένου συνίσταται εἰς τὴν εὑρεσιν ἐνὸς ἄλλοθι, ὁ δὲ Μαξίμος οὐδόλως ἠδυνήθη νὰ καταθέσῃ τοῦ διήλθε τὸν χρόνον του κατὰ τὴν νύκτα τοῦ κακούργηματος. Ἐκ τούτου τεκμαίρεται κἄπως ἡ ἀθώότης του, διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ ἀληθὴς δολοφόνος θὰ ἔχει ἐφεύρει ἐν ἄλλοθι.

— Ἐχετε δίκαιον. Ὁ ἀτυχ...

Ὁ κύριος Περνελέν διεκόπη ἀποτόμως. Μετὰ μικρὸν ἐπανέλαβεν :

— Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αὐτὸς ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ἀνείχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν !

— Ὡ ! δὲν λέγω ὅτι εἶνε ὁ δολοφόνος· ἐν τούτοις ἀπὸ σήμερον θὰ τὸν ἐπιτηρῶ πανταχοῦ. Ἀφ' ἑτέρου, πρέπει νὰ μάθωμεν τίνι τρόπῳ εἰσῆχθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μαξίμου τὸ φιαλίδιον μὲ τὸ ὑδροκυανικὸν ὄξύ.

Αἶφνης ὁ ἐπιθεωρητὴς ἠγέρθη, πλήτων τὸ μέτωπον.

— Ἄλλὰ τώρα βλέπω καθαρά, καθαρώτατα. Περιέργων πῶς ἠπατήθην ! ἐγὼ, ἀρχαῖος ἀνιχνευτὴς !

— Τί τρέχει ;

Ὁ Μπουβάρ ἐπλησίασε ζωηρῶς τὸν κύριον Περνελέν, και λησμονῶν τὸ σέβας, τὸ ὁποῖον ὤφειλεν εἰς τὸν δικαστὴν, ἔλαβε τὴν χεῖρά του και τὴν ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς.

Ὡς πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, οὗτος, ἀντὶ ν' ἀγανακτήσῃ ἕνεκα τοῦ οἰκειοτάτου κινήματος τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, παρετήρησε τὸν Μπουβάρ ἀτενῶς, ἀναμένων μετὰ συγκινήσεως ν' ἀκούσῃ πᾶν ὅ,τι ἔμελλε νὰ τῷ εἴπῃ.

— Τί συμφέρον εἶχεν ὁ δολοφόνος, ὅπως ἐπιρρίψῃ τὴν κατηγορίαν ἐναντίον τοῦ Μαξίμου ; Πρὸς τὸ παρὸν τὸ ἀγνοῶ, διότι, ἐννοεῖτε καλῶς τί μέλλω νὰ σὰς εἴπω, δὲν ἐπρόκειτο μόνον ὅπως διαφύγῃ τῆς δικαιοσύνης ὁ φονεὺς τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ κατηγορηθῆ και νὰ συλληφθῆ, ὡς και συνέβη, ὁ ἀθῶος ἐκεῖνος νεανίας.

Βεβαιῶ ὅτι, ἐὰν οἱ δολοφόνου ἤθελον, οὐδέποτε θ' ἀνεκαλύπταμεν τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς κόμητος. Ἄλλὰ δὲν τὸ ἔκαμον, διότι ἤθελον νὰ τεθῆ εἰς ἐνέργειαν ἡ ἀστυνομία ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸν φονέα. Καὶ ὡς τοιοῦτον ἐξέλεξαν τὸν Μαξίμον, ἕνεκα μεγάλου συμφέροντός των, ὅχι διὰ νὰ τὸν καταστρέψωσιν ἀπλῶς, ἀλλὰ διὰ ν' ἀτιμάσωσιν τὸ ὄνομά του.

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγετε εἶνε ἀληθές· στατον, ἀπήντησεν ὁ ἀνακριτὴς σφίγγων και οὗτος ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ ὄξυδερκοῦς πράκτορος.

— Καί, ἐξηκολούθησεν ὁ Μπουβάρ, ποῖος ἄλλος ἐκτὸς τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ ἐγνώριζε τὸσον ἀκριβῶς τὴν κατάστασιν τοῦ Μαξίμου ;

— Προδῆλως.

— Πρὸς τούτοις ἔμαθον, κατόπιν νέων ἐρευνῶν, ὅτι ὁ Μαξίμος δὲν κατοικοῦσε εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν συνελήφθη, παρὰ πρὸ ὀλίγου μόνον χρόνου, μετέβαινεν δὲ εἰς αὐτὴν σπανιώτατα, διέμενεν ὅμως διαρκῶς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς του, εἰς Μπατινιόλ.

— Τῆς μητρὸς του !

— Μάλιστα, μιὰς κυρίας Μαριών, χήρας ἀξιοσεβάστου.

Καὶ ἀφίσας τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Περνελέν, ὁ Μπουβάρ ὀπισθοδρόμησε βήματά τινα, προσθέσας διὰ φωνῆς σοβαρωτέρως :

— Τὸ ἐπαναλαμβάνω και ἐπιμένω ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε στενωδὸς συνδεδεμένος μετὰ τοῦ Μαξίμου διὰ νὰ γνωρίζῃ ὅτι κατοικοῦσε εἰς ἄλλην οἰκίαν και νὰ μὴ τὴν συγχίση μὲ ἐκείνην τῆς κυρίας Μαριών. Αὐτὸς εἶνε ὁ στενὸς φίλος τοῦ πρώην κατηγορουμένου, ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἐξετάζω ἐὰν εἶνε συνόχου ἢ δράστης τοῦ κακούργηματος· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ ἔνοχος, ἢ οἱ ἔνοχοι, ἐγνώριζον τὴν ἄλλην ἐκείνην κατοικίαν. Τί συνέβη λοιπόν ; Ἐκρυψαν ἐν πειστήριον, μεγάλης σπουδαιότητος, τὸ φιαλίδιον δηλαδὴ τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὄξέος, εἰς ἕν τῶν ἐπίπλων τοῦ νεανίου, και ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅτι ἡ δικαιοσύνη, ὀρμωμένη ἐκ τοῦ παραδόξου εἴδους τοῦ θανάτου τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, θὰ ἐνήργει ἐρεῦνας, ἠθέλησαν νὰ προσελκύσωσι τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ νέου φοιτητοῦ, ὅπως εἰς αὐτὴν ἀνακαλυφθῆ τὸ φιαλίδιον περὶ τοῦ ὁποῖου πρόκειται. Καὶ πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθησαν μέσον ἀπλοῦστατον, κλέψαντες και γνωστοποίησαντες τὴν κλοπὴν εἰς τὸν ἀστυνομὸν τοῦ τμήματος.

Προδῆλως οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐγνώριζον ἐντελῶς ὅτι θὰ ἐνηγοῦντο ἀνακρίσεις περὶ τῆς κλοπῆς, τοιοῦτοτρόπως δὲ θὰ ἀνεκαλύπτετο τυχαίως τὸ σοβαρὸν πειστήριον. Ὁμολογουμένως ἡ ἐνέδρα ἦτο χονδροειδεστάτη, και ὅμως ἠπατήθημεν. Τί φρονεῖτε περὶ ὧν τούτων, κύριε ἀνακριτά.

— Ὅτι ἔχετε καθ' ὀλοκληρίαν δίκαιον και ὅτι τὰ πράγματα συνέβησαν ὅπως πρὸ ὀλίγου τὰ ἐξεθέσατε, ἐλπίζω δὲ ὅτι, διὰ τῆς ἀνεγνωρισμένης δραστηριότητός σας, θὰ φθάσωμεν εἰς αἴσιον ἀποτελεσμα, ἂν και γνωρίζω ὅτι ἔχομεν νὰ κάμωμεν μὲ ἀνθρώπους πολὺ ἔμπειρους.

— Ὡ ! μείνατε ἡσυχος, κύριε ἀνακριτά· εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχομεν τὴν λύσιν τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς.

— Πολὺ ὀλίγον γνωρίζω τοὺς Παρισίους, διότι εἶνε ὀλίγος καιρὸς ἀφ' ὅτου ἦλθον. Ἐν τούτοις, κατεννόησα τὴν με-

γάλην ἀπόστασιν τὴν ὑπάρχουσαν ἀπὸ τῆς Λέσχης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξῆλθεν ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ, μέχρι τοῦ ὄρυχειοῦ Παντέν, ὅπου εὑρέθη τὸ πτώμα του. Νομίζω ὅτι ἰδιαιτέρον συμφέρον παρεκίνησε τοὺς δράστὰς ὅπως ἐκλέξωσιν ὡς τόπον ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος τὸ μέρος αὐτό. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο δὲν πιστεύετε ὅτι δύναται πολὺ νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὰς νέας ἐρεῦνας μας ;

— Δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σας, κύριε ἀνακριτᾶ· δὲν παραδέχομαι τὴν προμελέτην, ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέρος· νομίζω ὅτι μόνη ἡ Τύχη ὠδήγησε τὸν δολοφόνον καὶ τὸ θῦμά του εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνον. Ἄλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἀνακαινίσωμεν ὅλας τὰς φάσεις τῆς δολοφονίας αὐτῆς.

— Κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐπεζητήσα νὰ συνδυάσω καταλλήλως ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐγκλήματος· ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον.

— Σχεδὸν πάντοτε κατὰ κακὴν ματρὰν ἀπατᾶται τις ὅταν ὠδηγῆται ὑπὸ ὑπονομιῶν μόνον. Σήμερον ἔχομεν βᾶσιν στερεωτέραν κατὰ πολὺ τῆς πρώτης. Δὲν θὰ ἐπανέλθω ἐπὶ τῶν ἐξηγήσεων, τὰς ὁποίας διετύπωσα πρὸ ὀλίγων στιγμῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δολοφονίας. Ὑμεῖς φαίνεσθε παραδεχόμενοι ἐν σύστημα, καὶ ἐγὼ ἕτερον, ὅπως διάφορον τοῦ ὑμετέρου. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀναπτύξω τὸ σχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ὑποπεύομαι ὅτι ἐξετελέσθη τὸ ἐγκλημα. Εἶνε φανερόν, ὅτι ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ ἀνεμένετο κατὰ τὴν ἐξοδὸν του ἐκ τῆς Λέσχης ὑπὸ προσώπου, τὸ ὅποιον ἐγνώριζε κάλλιστα τὰ σημαντικὰ κέρδη τοῦ παίχτου.

Ἄνακριτῆς εἰς σημεῖον κατανεύσεως ἤρκεσθη νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν.

Ἄ Μπουβάρ ἐξηκολούθησεν :

— Ἐνταῦθα ἡ ἀνάκρισις προσκόπτει. Ἄφου ὁ πρῶτος κατηγορούμενος εἶνε ἀθῆος, ποῶς ἠδύνατο νὰ περιέμενε τὸν κύριον δὲ Φερουζόλ; Πῶς ἐγνώριζε τὰ κέρδη τοῦ θύματός του, καὶ τίνας τρόπους εἶχε μάθει ὅτι οὗτος ἠθέλεν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν Λέσχην κατὰ τὰς ἑνδεκα καὶ ἡμίσειαν! Δὲν ἐμάθομεν παρὰ τοῦ κυρίου Δυβουᾶ, τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ μάρτυρος τῆς κατηγορίας, ὅτι ἐκτὸς τοῦ Μκξίμου δὲν ἀνεχώρησε κανεὶς ἄλλος τῆς Λέσχης, παρὰ μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ εὐτυχοῦς παίχτου ; Ἐδῶ πράγματι ὑπάρχει κώλυμα ἀνυπερβλήτων· καὶ ὁμῶς ἐλπίζω νὰ ὑπερπηδήσω πᾶν ἐμπόδιον. Ἐξ-ακολουθῶ. Ὁ ἀγνωστος, ὁ ὅποιος ἐπερίμενε τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ, ὁποῖοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο, βεβαίως θὰ εἶχε τὰς σχέσεις του· ἐχίονιζε, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰς τὰς ἑνδεκα τῆς νυκτός, μὲ τὸν ἐλευθέρων μάλιστα καιρὸν ἐκεῖνον, οἱ δρόμοι εἶνε παντᾶσαι ἐρημοί.

Βεβαίως ὁ δολοφόνος θὰ ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ κόμητος ὡς ἐκ τύχης· ἀμφοτέροι θὰ ἐσταμάτησαν ὀλίγας στιγμᾶς. Ἀκολουθῶ ὁ ἀγνωστος, μανθάνων, ἢ προσποιούμενος ὅτι γνωρίζει, τὸ κέρδος τοῦ κυρίου δὲ Φερουζόλ, θὰ ἐξεδήλωσε

φόβους περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κόμητος, μόνου εἰς τὸν δρόμον, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ μὲ τόσον σημαντικὸν ποσόν. Θὰ ἐπρότεινε εἰς τὸν Νορμανδὸν ἰδιοκτήτην νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς οἰκίας του, ἕνεκα φόβου ἐνδεχομένης κακῆς συναντήσεως καὶ ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ θὰ ἐδέχθη. Ἡ κατοικία τοῦ τελευταίου αὐτοῦ δὲν ἀπέχετο πολὺ καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀνάγκη ὁ δολοφόνος νὰ βραδύνη τὸ βῆμα τοῦ συντρόφου του.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ ἀγνωστος θὰ ἐπρότεινε νὰ πιάσουν ἀμαξί, καὶ ἡ πρότασις αὕτη, ἕνεκα τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν δρόμων, ὑποθέτω, ὅτι θὰ ἐγένετο εὐχαρίστως δεκτὴ. Δυστυχῶς δὲν μᾶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐξακριβώσωμεν τὸ τελευταῖον τοῦτο σημεῖον· διότι, ὡς γνωρίζετε, ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τὸν ἀμαξηλάτην, ὁ ὅποιος εἶχε ὠδηγήσει δύο ἀνθρώπους μέχρι τοῦ Παντέν ἢ ἐκεῖ που πλησίον. Ἐν τούτοις εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἔπιασαν ἀμαξί. Τίς οἶδε μάλιστα, ἐὰν ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἦτο συνέννοχος τοῦ δολοφόνου ;

Τώρα, ἐντὸς τῆς ἀμαξίας διεπράχθη ὁ φόνος ; Ἡ ἀμαξία, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐντὸς αὐτῆς ἐφονεύθη ὁ κόμης, ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ὄρυχειον ; Δὲν ἐσταμάτησε καθ' ὁδόν ; Καὶ κατὰ τὰς δύο περιπτώσεις, θὰ ἐδέχθη νὰ ἐξαχθῇ τὸ πτώμα ἐκ τῆς ἀμαξίας, τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ παρετήρησεν ὁ ἀμαξηλάτης. Τούταντίον, ἡ ἀμαξία θὰ ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν ἀγνωστον μόνον ὡς μέσον, ὅπως ἀπομακρύνῃ τὸ θῦμά του ἐκ τῆς συνοικίας ἐκείνης, διότι ἐπὶ τέλους ἠδύνατο ν' ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ προσώπων γνωρίμων του. Καὶ ἡ δευτέρα αὕτη ὑπόθεσις εἶνε ἡ πιθανωτέρα, οὕτω δὲ ὑποστηρίζεται ἡ προηγουμένη μου γνώμη, ὅτι δηλαδὴ ἡ Τύχη ὠδήγησε τὸν δολοφόνον εἰς Παντέν.

Ἄ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἔστη, ὅπως κσεφθῇ ἐπὶ τίνα δευτερόλεπτα.

Εἶτα ἐπανάλαβεν :

— Ἴδου λοιπὸν τί συνέβη. Ὁ ἀγνωστος εἶχε διατάξει τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τοὺς ὠδηγήσῃ εἰς κανὲν μέρος ἐκτὸς τῶν Παρισίων, εἰς τὸ ὄρυχειον Παντέν, παραδείγματος χάριν. Διὰ τῶν ἐκθέσεών μου γνωρίζετε ὅτι ἠρώτησα τοὺς ὑπαλλήλους τῶν διαφυλάκων τελῶν ἐκείνης τῆς νυκτός, ἀλλὰ κατὰ κακὴν τύχην δι' ἡμᾶς, περισσότεροι τῶν τριάκοντα ἀμαξῶν εἰσῆλθον καὶ ἐξῆλθον τοῦ Παντέν, ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ὄρυχειοῦ, ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης τῆς νυκτός μέχρι τῆς πέμπτης πρωϊνῆς ὥρας.

Πῶς διεσεκδάσαν τὸν κόμητα διὰ νὰ μὴ ἐκπλαγῇ ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης πορείας ; Ἄγνωστος.

Ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησεν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς εἰσόδου τῶν Παρισίων ; Πιστεύω μᾶλλον εἰς τὴν δευτέραν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Ἄλλ' ἐὰν δὲν παραδεχθῶμεν τὴν συνενοχίαν τοῦ ἀμαξηλάτου, ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ θὰ κατῆλθε τῆς ἀμαξίας ζῶν μετὰ τοῦ ... φίλου του.

Καὶ πιστεύετε εἰς τὴν συνενοχίαν του ;

— Θετικᾶ, ὄχι.

— Ἄλλὰ πῶς ἀποδεικνύετε τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη ὁ δολοφόνος, ὅπως ὠδηγήσῃ τὸ θῦμά του μέχρι τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὅποιον ἀνευρέθη. Προδήλως, ἐὰν ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἦτο συνέννοχος, ὁ φονεὺς δὲν θὰ ἐπήγαινε μέχρι τοῦ ὄρυχειοῦ, ἀλλὰ θὰ ἐσταμάτα εἰς μέρος, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξεγείρῃ τὴν δυσπιστίαν του.

— Ἐχετε δίκαιον. Ἐν τούτοις δὲν πιστεύω εἰς τὴν συνενοχίαν τοῦ ἀμαξηλάτου.

— Ἄλλ' ὑμεῖς αὐτοί, ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἐνδύματων, δὲν εἶπατε ὅτι ὑπῆρχον συνέννοχοι ;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μοι εἶνε εὐκόλον ν' ἀπαντήσω καθαρὰ εἰς τὴν ἐρώτησίν σας αὐτήν. Ἴδου τί σκέπτομαι : Τὸ ἐγκλημα αὐτὸ ἦτο προμελετημένον ἢ ἀπρομελετητόν ; Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν συνενοχίαν τοῦ ἀμαξηλάτου, τὴν ἐκλογὴν τοῦ Παντέν ὡς τόπου τοῦ κακουργήματος, ἕνα ἢ περισσοτέρους συνέννοχους, οἱ ὅποιοι περιέμενον εἰς ὠρισμένον μέρος, ἐνδύματα προητοιμασμένα, ὅπως ἐνδύσῃ τὸ πτώμα καὶ οὕτως ἀποτρέψῃσιν εὐκολώτερον τὰς ἐρεῦνας τῆς ἀστυνομίας.

Καὶ τότε ὀλίγον ἐνδιαφέρει ἐὰν ἡ δολοφονία ἐξετελέσθη ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς ἀμαξίας. Ὡς βλέπετε, κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν, τὰ γεγονότα συνδέονται φυσικώτατα πρὸς ἀλληλα. Ἄλλ' ἡ περίπτωσις αὕτη δὲν εἶνε ἡ ἀληθὴς καὶ θὰ τὸ ἐννοήσετε πάραυτα. Βεβαίως ὅτι ἡ Τύχη, μόνη, ὠδήγησε τὸν ἀγνωστον, φίλον ἄλλως τε τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, νὰ φονεύσῃ τὸν τελευταῖον τοῦτον. Ὁ Νορμανδὸς ἰδιοκτήτης διήρχετο ἐκ Παρισίων, ὅπου εἶχε φθάσει τὴν προηγουμένην ἡμέραν, δὲν ἔφερε δὲ μαζὺ του χρήματα πολλὰ καὶ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ προῖδη, δύο ἢ τρεῖς ὥρας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος, τὸ σημαντικὸν κέρδος τοῦ θύματος κατὰ τὸ χροτοπαίγιον.

Μὴ λησμονῆτε ὅτι μόνον τὸ μέγα ποσὸν τῶν διακοσίων πενήτηκοντα χιλιάδων φράγκων προεκάλεσε τὴν διάπραξιν τοῦ κακουργήματος. Ὡστε ἡ ὑπόθεσις τῆς προμελέτης καταπίπτει ἀφ' ἐαυτῆς, διότι ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ προετοιμασθῇ, ἐντὸς τόσον ὀλίγου χρόνου, καὶ ἐκτελεσθῇ ἐν περίπλοκον σχέδιον. Ὁ δολοφόνος ἐνήργησεν ἀπρομελετητῶς, ἀνευ οὐδεμιᾶς προπαρασκευῆς· ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἦτο συνέννοχος αὐτοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν, ὁ κόμης ἐξῆλθε ζῶν ἐκ τῆς ἀμαξίας. Συνέννοχοι λοιπὸν δὲν ὑπῆρχον, καθὼς δὲν εἶχε προσχεδιασθῇ καὶ τὸ μέρος.

Ἐξω τῶν Παρισίων, ὁ ἀγνωστος ἀπηλλάγη τοῦ θύματός του διὰ τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος. Πρὸς τὸ παρὸν ὁμῶς ἀδυνατῶ νὰ ἐξηγήσω τίνας τρόπους ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠδήγησε τὸν κόμητα μέχρι τοῦ ὄρυχειοῦ τοῦ Παντέν.

— Καὶ τὰ ἐνδύματα ;

— Τὰ ἐνδύματα ! Ἐδῶ περιπλέκεται ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ὑπόθεσις.

Ὁ κλητὴρ διανοίξας τὴν θύραν διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἀναγγέλλων τὴν παρουσίαν τοῦ ἱατροῦ κυρίου Δουσατέλ.

— Ἄς εἰσέλθῃ, εἶπε ζωηρῶς ὁ κύριος Περνελέν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπουβάρ καὶ ὁ ἱατρὸς ἐξήρχοντο τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐνθα ἐσκέφθησαν ὀριστικῶς διὰ τίνος τρόπου ὄφειλον νὰ ἐνεργήσωσιν ὅπως πραγματοποιήσωσι τὰς ἐπιθυμίας των.

Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ δηκαστηρίου ἐξοδόν των, ὁ κύριος Δουσατέλ ἐθλίψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας λέγων αὐτῷ :

— Λοιπὸν, ἀπεφασίσθη· θὰ ὑπάγετε ἐκεῖ κάτω.

— Μάλιστα, κύριε.

— Θὰ σὰς ἐπανίδω αὐριον ;

— Ναί, διότι πιθανὸν νὰ λάβω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σὰς.

* *

Νῦν μεταβαίνομεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἐντιμοτάτου μαρκησίου κυρίου Καρόλου δὲ Βονεῖλ, κατοικίαν τὴν ὁποίαν οὐδεὶς τῶν φίλων του ἐγίνωσκε, διότι, ἔνεκα σπαυδαίων λόγων, ὁ ἀξιόλογος νέος, ἐτήρῃ πάντοτε σιωπὴν ὁσάκις τὸν ἠρώτων περὶ τοῦ μέρους ἐνθα κατοίκει.

Ὁ ὠραίος μαρκήσιος, ὁ ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὁ εὐγενής, ὁ πλούσιος, ὁ καταθέλων διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του πάσας καὶ πάντας μεθ' ὧν συνανεστρέφετο, κατόκει εἰς μικρὰν οἰκίαν, περιέχουσαν ἀτάκτως πενιχρά τινα ἐπιπλα, κατὰ τὴν ὁδὸν Καθὲ, ἤτοι εἰς τὸ κέντρον τῆς συνοικίας Γκουτόρ, ἐνθα καθ' ὀλοκληρίαν ἐλλείπουν τὰ ἀριστοκρατικὰ μέγαρα.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ κύριος Μπουβάρ ἀπεχαιρέτα τὸν ἱατρὸν Δουσατέλ, τούτέστι περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ κλίνης ρυπαρᾶς, τὸ ἐπικάλυμμα τῆς ὁποίας ἀπειράριθμοις ἔφερεν ὄπας. Ἡ ἐπιπλοῦσις τοῦ δωματίου του συνίστατο εἰς δύο ψιθυίνους καθέλας παλαιότητας, εἰς τράπεζαν χωλὴν καὶ εἰς κιβώτιον ἐφθαρμένον ἐπὶ τῆς ἐστίας ὅπῃρχε λεκάνη ἠκρωτηριασμένη καὶ δοχεῖον ἐκ πορσελάνης. Πρὸς τοῦτοις, ἐφ' ἑτέρας μικρᾶς ζυλίνης τραπέζης, εὐρίσκοντο σάπων, βελόναι, καρφίδες, κλωστή, χάρτης ἐπιστολῶν, φέρων σήματα μαρκησίου, διάφοροι φάκελλοι δέματά τινα, κτλ. Ἐν τῇ ἐστίᾳ, ἀσθενῆς πυρὰ βῆξ ἀνθρώκων μικρὰν ἀπέδιδε θερμότητα.

Ἄλλὰ κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν, ἀπέναντι τῆς εὐτελοῦς ταύτης ἐπιπλώσεως, προδιδούσης πενίαν μεγάλην, ὑπῆρχον ἐπὶ ἄλλης τραπέζης πολυτίμα τινα κοσμήματα, ἀξίας ὑπερόγκου, φέροντα δ' ἕκαστον τ' ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ ἐν καλλιτεχνικῷ συμπλέγματι μετὰ τῶν σημάτων μαρκησίου. Ὡσαύτως, ἐπὶ τῆς ἰδίας τραπέζης, ὑψοῦντο στηλαὶ λουδοβικείων, ἐκθαμβοῦσαι τὸ ὄμμα καὶ ἐπιτείνουσαι τὴν διαφο-

ρὰν τὴν ὑφισταμένην ἔναντι τῆς ἐλεεινότητος τῆς κατοικίας. Διὰ τὴν μαρκήσιος κατόκει εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ἢ μᾶλλον εἰς τὴν τρώγλην αὐτήν, ἧς οἱ τοῖχοι ἐστεροῦντο κονιάματος καὶ τὸ δάπεδον σανίδων κατὰ τὸ πλεῖστον ; Ἄγνωστον. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οὐδέποτε ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ εἰσῆλθεν ὁ ὀφθαλμὸς ἀδιακρίτου.

Ἐξηπλωμένος ὁ δὲ Βονεῖλ, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐσκέπτετο βαθέως. Ἀναμφιβόλως ὅμως θὰ ἐσκέπτετο τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ κακουρογιοδικείου τοῦ Σηκουάνα ὁ φίλος του Μάξιμος.

Κτύπημα ἐπὶ τῆς θύρας διέκοψε τὴν σειρὰν τῶν σκέψεών του. Ὁ Καρόλος ἀνεσκίρτησε καὶ, πάντῃ ἀνήσυχος, εὐρίσκετο ἐν ἀμηχανίᾳ τί νὰ πράξῃ.

Ποῖος λοιπὸν ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν του ; Δεύτερον κτύπημα ἠκούσθη, ἰσχυρότερον τοῦ πρώτου. Ὁ νεανίας ἠγέρθη βιαίως, ἐφόρεσε τὴν περισκελίδα του καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Ἄ ! εἶσαι σύ, Νικέζ ! αὐτὴν τὴν ὥραν !

— Ναί ! σοῦ φέρω μίαν εἰδήσιν πολὺ εὐχάριστον.

— Ποίαν ; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Ὁ ἀγαπητός σου φίλος Μάξιμος ἀπελύθη χθὲς τῶν φυλακῶν.

Ὁ μαρκήσιος ἐπροχώρησεν ἀποτόμως πρὸς τὸν νεοελθόντα.

— Τί λέγεις ;

— Τὴν ἀλήθειαν.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον !

— Δυστυχῶς δὲν εἶνε ἔτσι.

— Τέλος, ἐξηγήσου.

— Ἀπλούστατα. Ὁ ἀνακριτὴς ἐξέδωκε χθὲς βούλευμα ἀπαλλακτικόν.

— Καὶ τότε !...

— Ἐδῶ χρειάζεται ἐπιτηδειότης.

— Εἴμεθα χαμένοι !

— Συγγνώμην, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ ἀπροσδόκητος ἐπισκέπτης. Εἶσαι χαμένος, ἢ καλλίτερα θὰ ἦσο, ἐὰν δὲν ἤρχομην νὰ σὲ προειδοποιήσω διὰ νὰ λάβῃς προφυλακτικὰ μέτρα ἔναντιον πάσης ἀπροόπτου περιστάσεως ; καί. . .

— Ἄλλὰ πῶς τὸ γνωρίζεις ;... Διὰ τί ἐξεδόθη τοιοῦτον βούλευμα ;... Τί τρέχει ;... Τί συνέβη ;...

— Δὲν εἶμαι ἀδρανής, ὅπως σύ' ἀπ' ἔναντίας, εἶμαι ἐνήμερος τῶν διατρεχόντων. Ἐκάμαμε μεγάλην ἀνοησίαν νὰ ἀφήσωμεν νὰ μᾶς δραπετεύσῃ αὐτὴ ἡ κυρία Μαριών, διότι εἶμαι βεβαιότατος ὅτι μόνη αὐτὴ ἐπροκάλεσε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ υἱοῦ της. Πῶς τὸ κατώρθωσεν ; ἀγνοῶ ἢ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀπὸ χθὲς ὁ φίλος σου εἶνε ἐλεύθερος καὶ καθὼς ἔμαθα, καταγίνεται ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀληθῆ δολοφόνον.

— Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ πρακτεῦ !

— Ἀκουσέ με. Ἐξετίμησα πολὺ τὰ ἔξοχα προτερήματά σου καὶ διὰ τοῦτο μὲ βλέπεις ἐδῶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Χάρης εἰς τὰς συμβουλὰς μου, ἐξηκολούθεις νὰ κατοικήῃς εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ γνώμη μου δὲν σοῦ ἤρρεσεν, ἀλλὰ κατόπιν ἐνόησες τὴν πραγματικὴν τῆς ἀξίαν. Ἐν τούτοις, διέπραξες μεγάλην ἀφροσύνην, τὴν ὁποίαν σοῦ εἶνε εὐκολὸν νὰ ἐπανορθώσῃς.

— Ποίαν ; διέκοψεν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ἰδρωτὶ περιρρεόμενος ὁ ἐντιμότερος μαρκήσιος.

— Τί χρειάζονται ἐδῶ μέσα πολυτελῆ ἀντικείμενα ; τὸ χρυσοῦν αὐτὸ κηροπήγιον, τὰ πολυτίμα αὐτὰ κοσμήματα καὶ τόσα ἄλλα πράγματα μεγάλης ἀξίας ; Συμβιβάζονται πρὸς τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ.

— Ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται !...

— Μάλιστα, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ. Ἄλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ συζητήσωμεν περὶ τῆς πολιτικῆς σου καταστάσεως. Πρὸς τούτοις, τί χρειάζονται αὐτὰ τὰ χαρτονομίσματα καὶ αὐτὰ τὰ λουδοβικεῖα, ἔτσι, ἀπλωμένα ἐπάνω στὸ τραπέζι ; Ἐλα, κρύψε τα εἰς ἀσφαλέστερον μέρος καὶ γίνου πάλιν ὅ,τι ἦσο καὶ πρὸ τινῶν ἐβδουμάδων. Διότι, πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι, ἐὰν τὸ ἀδιάκριτον βλέμμα τῆς ἀστυνομίας—καὶ ἡξεύρεις καλὰ ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ εἶνε πάντοτε πολὺ ἀδιάκριτος—πέσῃ ἐδῶ μέσα διὰ νὰ κάμῃ ἐρεύνας, δὲν πρέπει νὰ εὕρῃ τίποτε παράξενο.

— Καὶ πῶς ! νομίζεις...

— Ὅχι νομίζω, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ζητήσουν νὰ μάθουν λεπτομερῶς τὰς μυστικὰς ἐνεργείας τοῦ στενοῦ αὐτοῦ φίλου τοῦ Μάξιμου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται μαρκήσιος Κάρολος δὲ Βονεῖλ.

Ὁ μαρκήσιος ἀνεσκίρτησεν ἐλαφρῶς.

— Καὶ τί θέλει ἐδῶ μέσα ἡ ἀστυνομία ; ἀπήνησεν.

Ὁ Νικέζ ἐγέλασε σαρκαστικῶς καὶ παρετήρησε τὸν δὲ Βονεῖλ συρίζων ἦχον τινά.

— Ἄς παραδεχθῶμεν, εἶπεν, ὅτι ὁ μαρκήσιος ἔχει ἐντελῶς ἤρμενον τὴν συνείδησιν, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε· λοιπὸν, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐρευνᾶν δὲν θὰ λείψουν, διότι, νὰ ἦσαι βέβαιος, ὅτι μέλλουν νὰ ἐνασχοληθοῦν διὰ σέ, ἐὰν δὲν ἔχουν ἤδη ἀρχίσει. Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν ἡξεύρουν τὴν διεύθυνσίν σου, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ τὴν μάθουν.

— Καὶ δὲν νομίζεις ὅτι ἡ ἀθλιότης αὐτῆ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας μου θέλει ἐξεγείρει περισσότερο τὴν προσοχὴν τῆς ἀστυνομίας ;

— Διὰ τί ;

— Διότι διαφέρει πάρα πολὺ ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν κατάστασιν τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ. Γνωρίζουν ὅτι κατέχω μεγάλην περιουσίαν καὶ συνεπῶς θέλει προσεγγίσει μεγάλην ἐντύπωσιν ἢ κατοικία μου πενιχρότατα ἐπιπλωμένη.

— Πλανᾶσαι, ἀγαπητέ μου, πλανᾶσαι οἰκτρῶς. Λησμονεῖς ὅτι ἐδῶ εἰς τὴν συνοικίαν Ὁρφέβρ δὲν γνωρίζουν καθό-

λου τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον διάγει μία κοινωνικὴ τάξις, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ σὺ ἀνήκεις. Ὑπόθεσε πρὸς στιγμὴν ὅτι δὲν γνωρίζουν ἀκριβῶς τὴν προέλευσιν τῶν πόρων σου· ὅτι δὲν ἤξεύρουσιν ὅτι ὀφείλεις τὸ πᾶν νὰ θυσιάζῃς διὰ τὰς ἐξωτερικὰς σου σχέσεις, ὅτι κερδίζεις εἰς τὸ χαρτοπαίγιον τὸ ἀναγκαῖον χρῆμα διὰ νὰ ἐνδύσῃς ἀμέμπτως, διὰ νὰ τρώγῃς εἰς τὰ καλλίτερα ἐστιατόρια καὶ νὰ δέχεσαι προσκλήσεις χοροῦ καὶ γευμάτων. Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, νομίζεις ὅτι ἡ ἀστυνομία θὰ εὖρη παράδοξον τὴν γλισχρότητα τοῦ κατ' οἶκον βίου σου; Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ τοὺς ἐξέπληττεν, εἶνε ἡ ἀφθονία αὐτῆ τῶν νομισμάτων; Ἐχε, ἀλλ' ὀλίγα· τὰ ἄλλα κρύψε τα, διότι ἀποτελοῦν φρικτὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ λοιπὰ σου ἀντικείμενα. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ ἔλθουν ἐδῶ. Πρέπει νὰ ἐξακολουθῇς νὰ κατοικῇς εἰς τὴν τρώγλιν αὐτὴν καὶ τοῦτο θὰ ἐξαφανίσῃ τὰς ἀμφιβολίας τῆς ἀστυνομίας, περισσότερο πάσης ἄλλης προφυλάξεως. Πράγματι, πῶς θὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ δρᾶστης...

— Σιωπὴ! εἶπε ζῶντῶς ὁ μαρκήσιος διακόπτων τὸν Μέντορά του· ὑπάρχουσι σκέψεις, τὰς ὁποίας δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τὰς ἐκφράζῃ.

— Ἔστω! Σκοπεύεις λοιπὸν νὰ ἀκολουθῇς πάντοτε τὰς συμβουλὰς μου;

— Καθ' ὅλοκληρίαν.

— Ἐχεις ἐδῶ πολλὰ χαρτονομίσματα, κρύψε τα· ἐπίσης καὶ αὐτὸν τὸν χρυσόν, εἰς μέρος ὅμως, τὸ ὅποιον νὰ μὴ δύνανται νὰ ὑποπτευθῶσιν.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον.

— Καὶ τώρα, ἐξακολούθει νὰ διάγῃς καθὼς καὶ πρότερον. Κατόπιν θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων.

— Ἀλλὰ ποία θὰ εἶνε ἡ διαγωγή μου ἀπέναντι τοῦ Μαξίμου;

— Περὶ τούτου τώρα θὰ συνομιλήσωμεν ὡσαύτως καὶ περὶ ἐνὸς σχεδίου θρασυτάτου, ἀλλὰ τὸ ὅποιον μοὶ φαίνεται ὡς τὸ μόνον ἰκανὸν μέσον διὰ νὰ ἀποστρέψῃ ὀριστικῶς τὴν προσοχὴν τῆς ἀστυνομίας. Μήπως μὲς ἀκούουσιν;

Λέγων ταῦτα ὁ ἀγνωστος ἐπλησίασε πρὸς τὸν τοῖχον, τὸν ὅποιον ἐξήταξε κτυπῶν αὐτόν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Διήγημα εὐτράπελον.

ΠΕΤΡΟΥ ΒΕΝΕΡΗ

Εἰ: Βεν-Σουίτς

Καὶ ὁ μὲν, ὠνομάζετο, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, Μιχαὴλ Δαρμένος. Ὁ δ' ἄλλος, Ἀντώνιος Ἀρκουδιάρης.

Ὁ πρῶτος ἦτον ἀρτοποιός. Ὁ δεύτερος χαρτοπῶλης. Αἱ σύζυγοι ἀμφοτέρων ἦσαν ὑπανδρευμένα καὶ εἶχον, ἡ μὲν Μαρία τὸν Μιχαὴλ, ἡ δὲ Σουσάννα τὸν Ἀντώνιον. Ὁ Μιχαὴλ εἶχεν ἰδιόκτητον φούρνον, τριακόντα ὀκτῶ ἔτη, δύο παιδάκια καὶ χρόνιον βῆχα. Ὁ δὲ Ἀντώνιος, ἐν

χαρτοπωλεῖον ὑπ' ἐνοίκιον, μίαν καμποῦραν ἐπὶ τῆς ράχως, ἐφ' ἧς, ἄλλως τε, πρὸ διείας εἶχον συσσωρευθῆ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ἔτη, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶχε παιδιά, οὔτε χρόνιον βῆχα.

Ὁ κ. Δαρμένος ἦτο κοντός, εὐρωστος, βλάξ καὶ κάπως πεπαιδευμένος, θυμῶδης καὶ εὐπιστος. Ὁ δὲ κ. Ἀρκουδιάρης ὑψηλός, ισχνός, ἠλίθιος, ὀξύθυμος καὶ οὐδεμίαν συγγένειαν εἶχε μετ' ὃν Ἅγιον Θωμάν, τὸν ἐπικληθέντα Δίδυμον.

Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Δαρμένου ἔκειτο ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Ἀρκουδιάρη.

Ἐκπληκτος ὁ ἀναγνώστης — ἀνεξαρτήτως φύλου — θὰ ἐρωτήσῃ βεβαίως: Καὶ τί συναγωνισμὸς δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξύ ἐνὸς φούρναρη καὶ ἐνὸς χαρτοπῶλου! Μήπως ὁ εἰς δύναται νὰ κλέπτῃ τοὺς πελάτας τοῦ ἄλλου; Τὸ πολὺ πολὺ ἤμπορεῖ νὰ κλέπτῃ τοὺς ἰδικούς του...

Ἐχει δίκαιον ὁ ἀναγνώστης. Ἀλλ' ὅμως συναγωνισμὸς ὑφίστατο, καὶ συναγωνισμὸς λυσσῶδης, τρομερός.

Ἰδοὺ δὲ πόθεν οὗτος προήλθεν:

Ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ ὁ κ. Δαρμένος κατεγίνετο ξεφουρνίζων, ἔφθασεν ὁ φίλος του κ. Γαρσονάκης καὶ δικηγόρος του συναμά, πρὸς δὲ καὶ πελάτης αὐτοῦ τε καὶ τοῦ κ. Ἀρκουδιάρη, καὶ τῷ ἐκόμισε τὴν θλιβεράν εἰδησιν, ὅτι ἡ δίκη, ἣν κατὰ τοῦ κ. Κατσιφασμένου εἶχεν, ἀπωλέσθη, ὅτι ἐξεδόθη ἀπόφασις καταδικάζουσα αὐτόν ἕνα, καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως, πληρῶση τῷ ἐνάγοντι δραχμὰς ἑπτά 183 καὶ $\frac{41}{100}$, ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀγωγῆς, μέχρι ἐξοφλήσεως, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον ἡ ἀπόφασις αὕτη θὰ τῷ ἐκοινοποιεῖτο.

Ὁ κ. Δαρμένος, ὡς εἰκός, ἐξεχύθη εἰς ὕβρεις κατὰ τοῦ δικηγορικοῦ σώματος ἀπάσης τῆς ὑψηλίου.

— Μὰ τί σοὺ φταῖνε οἱ δικηγόροι, ἀδελφέ! Πῶς τὸ θέλεις δηλαδή, ἐνῶ ἔχεις ἄδικον, νὰ σὲ κάνουν νὰ ἔχῃς δίκαιον! Οἱ δικηγόροι δὲν ὑπερασπίζονται τοὺς ἀδίκους, ἀλλὰ τοὺς δικαίους. Τὸ ὄνομα τῶν ἐμφαίνει καλλίστα τὴν εἰδικότητά των.

Ὁ ἀξιώτιμος κ. Γαρσονάκης, διακρινόμενος ἐπὶ αὐστηρότητι ἠθῶν, δὲν ἠγάπα τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον διότι αὕτη ἦτο γυνή.

— Νὰ μοὺ κἀνῃς τὴν χάριν νὰ σιωπήσῃς! Ἀκοῦς ἐκεῖ! Νὰ χάσω ἑκατὸν ὀγδοῆντα πέντε δραχμαίς, ἔστ' ἀ καλὰ καθούμενα!

— Ἐν πρώτοις ἔχεις λάθος· δὲν εἶνε ἑκατὸν ὀγδοῆντα πέντε, ἀλλὰ ἑκατὸν ὀγδοῆντα τρεῖς καὶ λεπτὰ σαράντα ἕν. Δεύτερον, τὰς ἔχασες, διότι εἶχες ἄδικον. Τρίτον, διότι τῆς ἐκέρδισεν ὁ κύριος Κατσιφασμένος. Τέταρτον, διότι εἶχεν ἐκεῖνος δίκαιον νὰ τῆς κερδίσῃ. Πέμπτον, διότι...

— Μ' ἐξεκούφανες! Ἐγὼ ἔξέρω πῶς ἐσεῖς οἱ καλαμαράδες, μ' ἐκεῖνα τὰ ἀποτρόπαια χαρτιά σας, τὸ ἄσπρο τὸ κἀνετε, μαῦρο καὶ τὸ μαῦρο κίτρινο! Ἐγὼ ἔξέρω, πῶς ἂν ἐκρεμοῦσαν ὅλους τοὺς δικηγόρους

τοῦ κόσμου, ὅλους αὐτοὺς τοὺς χαρτοφάγους, ὁ κόσμος θὰ ἦτον εὐτυχέστερος!

— Ὑπερβαίνεις τὰ ὄρια, φούρναρη.

— Φούρναρης, ναί. Μὰ εἶμαι καλλίτερος ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἀντικρυνόν, τὸν Ἀρκουδιάρη, τὸν βλάκα!... Ἀχ, μωρέ, ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχαν χαρτοπῶλαι καὶ βιβλιοπῶλαι, δὲν θὰ εἶχαν κανένα λόγον ὑπάρξεως οἱ δικηγόροι καὶ οἱ δικασταί, ἔτσι μοῦρχεται, νὰ τρέξω νὰ βάλω φωτιὰ σ' ἐκεῖνο τὸ ἀτιμομαγαζί...

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ λογικὴ τοῦ κ. Δαρμένου δὲν ἦτο κυριολεκτικῶς σύμφωνος πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας, ἀλλ', ὡς βλέπετε, ὁ κ. Δαρμένος ἦτον ἠρηθισμένος, καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἄξιος συγγνώμης.

Ὁ κ. Κατσιφασμένος ἀνεφώνησεν:

— Βρὲ κάθησαι ἤσυχα, παληοφούρναρη, καὶ προσπάθησε νὰ καθαρίσῃς πρῶτα καλὰ τὸν φούρνόν σου ποῦ εἶνε ὄλο ἀλειμμα.

— Ἀλειμμα;...

— Δὲν βλέπεις τί μαγαζί ἔχει ὁ ἀντικρυνός σου; Λάμπει. Δὲν βλέπεις μετ' ἑκείνου ἀνθρώπους ἔχει νὰ κἀμῃ; Μὲ ἰατρούς, καθηγητάς, δικηγόρους, ποιητάς, συγγραφεῖς... Ἐσὺ ἔχεις ἕνα μαγαζί ποῦ βρωμᾷ. Ἐχεις νὰ κἀμῃς μετ' ἀνθρώπους τῆς τελευταίας τάξεως. Σιώπα, λοιπόν, καὶ ἀναγνώρισον τὴν ὑπεροχὴν τῶν χαρτοφάγων!

— Ἐσὺ, τώρα νὰ πᾶς ἐς τὸ διάβολο, ἀνέκραξεν ὁ κ. Δαρμένος σφίγγων τὰς πυγμάς του καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας, ὡς εἰ προὔτιθετο νὰ ἐκχωρήσῃ τὸ ἐπώνυμόν του εἰς τὸν κ. Γαρσονάκην, ἐσὺ, νὰ φύγῃς τώρα, καὶ νὰ γυρίσῃς μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας, καὶ τότε βλέπεις ἂν τὸ μαγαζί μου βρωμᾷ ἢ ὄχι. Ἄειντε, πήγαινε!

Καὶ ὁ κ. Γαρσονάκης, ἀπῆλθε μουρμουρίζων:

— Ἄ! εἶνε τῆς ζέστης...

* *

Ὁ κ. Δαρμένος, εὐθύς μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ κ. Γαρσονάκη, ἐπεφόρτισεν ὑπηρετήν τινὰ τοῦ φούρνου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ξεφουρνισμα, αὐτὸς δέ, ἀλλάξας ἐνδύματα, ἀπῆλθε, καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐπέστρεψε, συνοδευόμενος ὑπὸ δωδεκάδος κτιστῶν, ξυλουργῶν, σιδηρουργῶν καὶ χρωματιστῶν.

— Νὰ ὁ φούρνος! τοῖς εἶπε μεθ' οὗ ὕφους ὁ Ἐρνάνης λέγει τῷ Δὸν Σίλβα: «Ecco il pegno!» Ἐννοῶ νὰ γίνῃ ἀριστούργημα! Ἐβαλα κατὰ μέρος χίλιες δραχμαίς γι' αὐτό, μὰ, κυτὰξ' ἔτε καλὰ! Δὲν θέλω νὰ τοὺς πετάξω ἐς τὸν ἀέρα! Ἐμπρὸς λοιπόν! Στὴ δουλειά!

* *

Μετὰ δέκα ἡμέρας, ὁ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος φούρνος κατέστη ὄντως κατὰ τι ὠραῖον. Ἐλαμπεν, ἔλαμπεν ἐκ τῆς καθαριότητος! Ὁ μέλας τοῖχος εἶχε καταστῆ λευκός, αἱ ἀμφιβόλου χρώματος θύραι εἶχον

χρωματισθή δι' ωραίου γαλαζίου χρώματος, εικόνας εκόσμου τούς τοίχους, οι υπηρέται ἦσαν καθαρὰ ἐνδεδυμένοι, τέλος τὸ πᾶν μετεβλήθη, τὸ πᾶν ἤλλαξεν.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ὅλα αὐτὰ τῷ ἐστοίχισαν ἐξακοσίας τριάκοντα δύο δραχμάς. Ἄλλ' ὅμως,

— Πὲς πῶς τῆς ἔχασα, ἀδελφέ, ἀνέκραξεν ὁ Ἀρκουδιάρης, μού τῆς ἔκλεψαν τέλος πάντων!

Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Γαρσονάκης ἐπιστρέψας μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας, τόσον ἐξεπλάγη, τόσον ἐξεθαμβήθη, ὥστε ἀπῆλθε μουρμουρίζων :

— Μωρ' δὲν ἦτανε τῆς ζέστης!...

*
**

Ἦδη ὁ λόγος τῷ Ἀρκουδιάρῃ.

Οὗτος εἶχεν ἀναγνώσει εἰς μίαν ἑλληνικὴν ἔφημερίδα, ὅτι πορτογαλικὴ τις ἔφημερίς ἀνέφερε λαπωνικὸν τι φύλλον, κατὰ τὸ ὅποιον, εἰς ἀρτοποιὸς ἐν τῇ Ἀργεντινῇ Δημοκρατίᾳ, εἶχε ρίψει εἰς τὴν σκάφην του, ἀντὶ ἄλατος, ἀρσενικόν, καὶ ὅτι τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώποι ἀπέθανον ἐκ τούτου.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, βρὲ ἀδελφέ! Ἀκοῦς ἀπανθρωπιάν! Κεῖ αὐτὰ τὰ κακουργήματα τὰ λέν' ἀρτοποιῶν!

Ἄ! παρακαλῶ! Μὴ ἀπορῆτε ἀναγνώστὰ μου, διὰ τὸ δίστιχον αὐτό. Ἐνθυμηθῆτε πρῶτον ὅτι «fecih indignatio verso». Τοῦτο, ἂν δὲ τὸ εἶπεν ὁ Ὁράτιος, πρέπει νὰ τὸ εἶπεν ὁ Βιργίλιος, ἐκτὸς ἂν ἔχη ἐπ' αὐτοῦ ἀξιώσεις ὁ Ὁβίδιος.

— Καὶ ἔπειτα νὰ σοῦ λένε, ὅτι αὐτὰ τὰ τέρατα εἶνε χρήσιμα εἰς τὴν κοινωσίαν!

— Μὰ πῶς θὰ τρέφεται, ἀδελφέ; τὸν διέκοψεν ὁ νεοελθὼν κ. Μουρτζουφλάς, πρῶην ταχυδακτυλουργὸς καὶ ἤδη δημοτικὸς σύμβουλος.

— Πῶς; πῶς; Καὶ ὁ Σούτσης, πῶς καθεται τριάντα καὶ σαράντα καὶ πενήντα μέρας χωρὶς νὰ φάγη!

— Ἄν, κάθεται καὶ σὺ;

— Ἄχ, ἂν ἤμην κυβέρνησις, τί θὰ ἔκαμνες;

— Θὰ ἔδεινα τριάντα, σαράντα, πενήντα ἑκατομμύρια εἰς τὸν Σούτσην νὰ μοὶ πωλήσῃ τὴν συνταγὴν τοῦ πολυτίμου φαρμάκου του, καὶ ἀμέσως θὰ τὴν ἐδημοσίευσαι! Θὰ ἔκλειον τότε ὅλα αὐτὰ τὰ ἀρτοποιεῖα ἢ ὄχι;

— Μὰ τί σοῦ ἔκαμαν οἱ δυστυχεῖς φουρνάρηδες; Τί ἔχεις μαζῆ των;

— Τί ἔχω; Τί ἔχω; Δὲν ἀκοῦς: τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώπους ἐδηλητηρίασεν ἓνας φούρναρης ἵστην Ἀργεντινῇ Δημοκρατίαν.

— Μπᾶ;

— Μάλιστα, κύριε. Τηλεγράφημα ἐκ Λαπωνίας.

— Μά, καλὰ ποῦ κεῖται ἡ Λαπωνία, καὶ ποῦ ἡ Ἀργεντινῇ Δημοκρατία!

— Ἡ Λαπωνία, δὲν εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας;

Ἄ! κ. Μουρτζουφλάς ἀπῆλθε, περιφρο-

νητικὸν βλέμμα ρίψας ἐπὶ τοῦ ἀγεωγραφίου ἐκείνου ἀνθρώπου. Αὐτὸς, δημοτικὸς σύμβουλος, καὶ ἐπομένως μηδὺλως ὑπόχρεως νὰ γνωρίζῃ ποῦ κεῖται ἡ Λαπωνία, νὰ τὸ γνωρίζῃ καὶ ἐκεῖνος, εἰς χαρτοπώλης, ἀνθρώπος τούτέστι πωλῶν χάρτην, νὰ τὸ ἀγνοῇ!...

— Καὶ ἔπιασε καὶ μοῦ ἐστόλισε τὸ ἀχοῦρί του, ἐξηκολούθησε μονολογῶν ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, ἔπιασε καὶ τῶκανε σὺν ἀτανέ κένενα χαρτοπωλεῖον!... Θέλει νὰ τὸ καταστήσῃ πολυτελέστερον τοῦ ἰδιοῦ μου. Ἐννοεῖ σου, βρὲ βλάκα! Εἶχες παράδες γιὰ πέταμμα, μὰ ἔχω κ' ἐγώ. Τώρα βλέπεις.

*
**

Καὶ ἤρξατο συναγωνισμὸς ἀνήκουστος, πρωτοφανὴς εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἐμπορικῆς ιστοριογραφίας. Συναγωνισμὸς μεταξὺ φούρναρη καὶ χαρτοπώλου! Φεῦ!

Καὶ ὁ συναγωνισμὸς τῶν οὐδὸλως συνιστατο εἰς τὸ τίς θὰ ἐκέρδιζε περισσότερα, ἀλλ' εἰς τὸ τίς θὰ ἐξώδευεν.

Καὶ ἐν πρώτοις, ὁ χαρτοπώλης, χρωματίσας ἐκ νέου θύρας καὶ παράθυρα, μετέβαλε τὸ ἔδαφος τοῦ καταστήματός του ἀπὸ ξύλινον εἰς μαρμάρινον.

Ὁ φούρναρης ἔσπευσε νὰ τὸν μιμηθῇ.

Ἀμφότερα τὰ καταστήματα ἐφωτίζοντο διὰ πετρελαίου. Ὁ χαρτοπώλης εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἰδικόν του τὸ ἀεριόφως.

Ταῦτοχρόνως σχεδὸν καὶ ὁ φούρναρης εἰσήγαγε τὸ φωταέριον.

Μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν, τὸ χαρτοπωλεῖον ἤρξατο φωτιζόμενον δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός. Ἐπίσης καὶ τὸ φουρνάριον.

Ὁ ἀρτοποιὸς εἶχε κατασκευάσει κατὶ ἀμαξάκια κομψά, δι' ὧν μετέφερον ἄρτον εἰς οἰκογενείας.

Σπεύσας καὶ ὁ χαρτοπώλης κατεσκευάσασε τοιαῦτα κομψότερα καὶ δι' αὐτῶν ἐπώλει χάρτην ἀνὰ τὰς ὁδοὺς.

Ὁ χαρτοπώλης ἐδημοσίευσεν ρεκλάμαν εἰς τινὰ ἔφημερίδα, καταλαβοῦσαν ὀλοκλήρους δύο στήλας.

Ὁ φούρναρης ἐδημοσίευσεν τοιαύτην, ἥτις ἐπλήρωσεν ὀλόκληρον τὴν τετάρτην σελίδα.

Εἶτα ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ἐτοιχοκόλλησεν γνωστοποιήσεις ἐρυθράς.

Ὁ κ. Δαρμένος ἐτοιχοκόλλησεν γνωστοποιήσεις τριχρώμου.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ χαρτοπωλείου συνεκροτεῖτο ἐκ δύο ὑπαλλήλων. Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης προσέλαβεν ἀκόμη δύο.

Ὁ κ. Δαρμένος προσέλαβε τέσσαρας περιπλέον. Πρὸς ἐπίμετρον τοὺς ἐνέδυσεν ὁμοιομόρφως, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν καινοτομίαν ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ καὶ ὁ κ. Ἀρκουδιάρης.

Καὶ τέλος πάντων ὅλος ὁ κόσμος ἐγέλα με τὸς συναγωνιζομένους θαυμάζων συνάμα αὐτούς.

[Ἐπεται συνέχεια].

G. DE LA PLAINE

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι πλέον ἢ ἑκατὴ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποστέλλουσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον καὶ δι' ἑκάστην δημοσίευσιν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλείστων, τοῦ Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ἔρωτος Ἀνθοκόμου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεῦρετα μυθιστορήματα.

MAGAZINE ILLUSTRÉ DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS:

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

La Saison

(Η ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη ἔκδοσις: 24 ἀριθμοὶ περιέχοντες πλέον τῶν 2000 σχεδίων διὰ πάντα τὰ ἀντικείμενα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, δι' ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα κορασιῶν, παιδῶν, ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ νεανίσκων, ὀθόνας κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμοῦ κτλ. Πάντα τὰ εἶδη ἐργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πίνακες περιέχοντες, πλὴν πολλῶν ὑποδειγμάτων κεντήματος, ἀρχικὰ στοιχεῖα, μονογράμματα κτλ. τοῦλάχιστον 200 σχήματα φυσικοῦ μεγέθους καὶ πλέον τῶν 400 σχεδίων κεντήματος, soutache κτλ.

Τιμὴ συνδρομῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξέμνηος δρ. 5. Ἐτησίᾳ δρ. 10
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 6. » » 12

Ἐκδοσις πολυτελῆς: περιέχουσα πάντα τ' ἀνωτέρω πρὸς τούτοις δὲ 36 εἰκόνας συρμῶν χρωματισμένας κατ' ἔτος.

Τιμὴ συνδρομῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξέμνηος δρ. 10. Ἐτησίᾳ δρ. 20
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 12. » » 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΟΙ

ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.